

บทภาพยนตร์ เรื่อง

tel. & id.Line 0882919232
sudin.expert@yahoo.com

ดวงตาคู่ขึ้น (Immortal Eyes)

ผู้เขียน (Author)	สุติน ชาห์หินฟ้า (Sudin Chaohinfa)
วัน เดือน ปี (Creation Date)	10 พฤษภาคม พ.ศ. 2559
ลิขสิทธิ์ (Copyright)	สุติน ชาห์หินฟ้า, igoo media.
ความยาวเรื่อง (Length)	ประมาณ 60 นาที
ประเภท (Genre)	action

แก่นของเรื่อง (Theme)

ความหมายของสายตา ลึกซึ้งซับซ้อนยิ่งกว่า คำพูด และข้อความบรรยาย

เรื่องย่อ (Synopsis)

อดีตทหารพราน เจองานเข้า โดยบังเอิญ เมื่อเขตกเข้าไปอยู่ในเหตุการณ์ ที่ต้องช่วยเหลือหญิงชาวลาวและลูกสาววัยสองขวบ ให้พ้นจากเงื้อมมือ พวกคนร้าย ที่หวังใช้เธอเป็นเครื่องมือหาเงิน เธอถูกบังคับให้บอกที่ซ่อนเพชร แต่เธอก็ใช้มันเป็นเงื่อนไขต่อรอง ช่วยชีวิตตัวเอง ให้รอดพ้นจากการตามล่า โดยมีอดีตทหารพราน คอยให้ความช่วยเหลือ จนกระทั่งส่งเธอและลูก กลับบ้านโดยปลอดภัย

โครงสร้างเรื่อง (Plot structure)

องก์ 1

บ่ายวันนี้ อากาศร้อนอบอ้าว ผมหยุดพักที่ไร่ส้มไม้ ปลดกระเป๋าเบ้ออกจากหลัง หยิบขวดน้ำเปิดออกดื่ม บรรเทาความกระหาย จากนั้น ผมเดินเรื่อยๆ ไปตามถนนลูกรัง อย่างไร้จุดหมาย ขณะนั้น ผมได้ยินเสียงร้องของเด็กผู้หญิง เหมือนมีเหตุร้ายเกิดขึ้น ผมตามเสียงนั้นไป เสียงนั้นอยู่ไม่ไกลนัก เมื่อเข้าไปใกล้ ปรากฏว่า เสียงร้องไห้ของเด็ก มันอยู่ในหลุมที่โหล่งลึกแห่ง ผมพยายามค้นหาที่มาของเสียงนั้นอยู่พักหนึ่ง ในที่สุดก็เจอ มันเป็นคนตึกเก่า ที่ถูกระเบิดทิ้ง เหลือไว้แต่ห้องใต้ดิน ผมงัดอสูรปืน ยิงคู่แข่งแรง ผมค่อยๆ คลานเข้าไปใกล้ที่บริเวณปากหลุม มันมีบันไดไม้ไผ่ ไต่ลงไปได้

ภาพที่ผมเห็นข้างล่าง เป็นห้องโถงใต้ดินจริงๆ แต่สภาพภายใน ไม่น่าจะเป็นที่อยู่อาศัยของคน แต่มันถูกใช้ให้เป็นที่พักซ่อนคน ผู้ชายร่างยักษ์ ใหญ่กำยำ มีรอยสักเต็มตัว กำลังทุบตีหญิงสาว เหมือนจะเค้นเอาความลับอะไรบางอย่าง แต่เธอไม่ยอมพูด ที่มุมห้อง เด็กหญิงวัยสองขวบ ร้องไห้ดังลั่น

สายตาของหญิงสาว ประสานมายังผม ขณะที่เธอกำลังตื่นนอนเอาตัวรอด ใบหน้ามีรอยพริ้วที่หัว คิ้วด้านซ้ายมีเลือดไหลออกมา เปรอบใบหน้า ผมเฝ้าของเธออยู่เหงิง

สายตาคุณนั้น เหมือนมีมนต์สะกดบางอย่าง จูครั้งไม่ให้ผมผลไป ผมยังคงยึดกับสองขาว่า ควรจะไป จากที่นี่โดยเร็ว มันไม่ใช่หน้าที่ มันไม่ใช่ทาง อยู่อยู่กับเรื่องชาวบ้าน เรามีภารกิจที่สำคัญกว่านี้ เราไม่ได้มา เพื่อทำสิ่งนี้ แต่จิตอีกดวงหนึ่ง มันโต้แย้งเหตุผลของผม บางครั้ง ความเมตตา อาจไม่ต้องการเหตุผล

ผมเรียนกฎหมายมา ถ้าพบเห็นคนที่กำลังได้รับอันตราย หรือกำลังจะตาย ช่วยได้ แต่ไม่ช่วย อาจ เข้าข่ายฆ่าคนตาย แต่ผมไม่ได้มาเพื่อสิ่งนี้ ถ้าผมรู้กับผู้ชายคนนั้น ผมอาจได้รับอันตรายก็ได้ และก็ยังไม แน่ใจด้วยว่า ผู้หญิงคนนั้น จะได้รับอันตรายถึงแก่ชีวิตหรือไม่ แต่ไม่ว่า เธอกำลังจะตาย ถ้าปล่อยไว้ให้ เหตุการณ์นี้ผ่านไป โดยไม่ทำอะไร

องก์ 2

ผมโดดลงไป โดยลืมไปว่า มันมีบันไดให้ไต่ลงไป นิสยทหารพรานอย่างผม มันบอกผมอย่างนั้น ทันที ที่ผู้ชายคนนั้น เห็นผม เขาสะดุ้งตัวครู่ หันมาจ้องหน้าผม เขาผละวางหญิงสาวนั้นลง ชูตะคอก ไม่ให้ผมเข้าไปยุ่ง และผลักไปให้พ้นทาง ถ้าไม่อยากตาย ก็แน่นะ ตัวมันใหญ่ราวกระยักษ์ เมื่อเทียบกับตัวผม ซึ่งสูงเพียง ๑๖๐ ซม. กะด้วยสายตา หัวผมอยู่ใต้จมูกมัน มันชูผมอีกครั้ง และคิดว่าคงไม่ได้ผล มันจูโจมผมก่อน ผม ตั้งสติรออยู่แล้ว

แต่ผมไม่ใช่เหยื่อ ให้มันจูโจมได้ง่ายๆ หมัดขวาของมันวัดกินลมผ่านไป ผมสกัดมันด้วยฝ่าตีน แต่ตัว มันใหญ่ ผมเป็นฝ่ายกระเด็นไป นอนหงายท้องที่พื้น ยังดีที่ตรงนั้นเป็นกองผ้า ซึ่งมันน่าจะเรียกว่ากองขยะ ซะมากกว่า เพราะมัน همینได้ที่เหมือนฉันทัน ความ همینกระเด็นให้ผม ต้องลุกขึ้นโดยเร็ว แต่มันก็ยังเข้าอยู่ดี เจ้ายักษ์มันเตะผมเข้าที่ข้างลำตัว จนกระเด็นไปชิดผนังห้อง ผมคงไม่ต้องอาศัยกลืนฉันทันความรู้สึกให้ เสียเวลา ผมรู้สึกเจ็บที่แขนขวาเล็กน้อย มันเดินตรงรี่เข้าหาผม อีกก้าวเดียว ผมคงจะโดนฝ่าตีนของมันอีก แน่ แต่แล้ว ก็มีของแข็งสิ่งหนึ่ง เป็นก้อนอิฐ ลอยมาจากหญิงสาว พุ่งตรงเข้าที่หน้าผาก เหมือนมันกำลัง โหม่งลูกฟุตบอลยังงัยงั้น มันซุกไปครู่หนึ่ง หันไปทางหญิงสาว ผมอาศัยช่วงที่มันผลอ ดัดหลังตื่นเข้าที่ จุดกำเนิดชีวิต ตรงหว่างขาเต็มแรง ผมไม่รอโอกาสดีดอย่างนี้ให้หลุดลอยไป หมัดขวาพุ่งเข้าที่ปลายคาง มันเซไปเล็กน้อย เลือดที่คิ้วเพราะแรงกระแทกจากก้อนอิฐ ไหลเข้าตา มันแหละ ทำให้มันเสียเปรียบ ผมไม่ รอให้เวลายืดเยื้อ คว่ำท่อนเหล็กแป๊บเถ้าๆ ซึ่งทำเป็นราวตากผ้า เหวี่ยงไปที่ก้านคอมัน ผมเหวี่ยง สุดแรงเกิด แต่มันมีเสื้อและผ้าถุงติดไปด้วย จึงทำให้แรงของมันเบาไปนิดหนึ่ง จึงต้องออกแรงฟาดมันไปอีก ทีหนึ่ง มันสงบแน่นิ่งไป ผมลุกขึ้นไปสำรวจดูว่า มันตายหรือยัง เพื่อความปลอดภัย ผมเอาเชือกมัดแขนมัน โพลไว้ที่ด้านหลัง

หญิงสาวมองผมด้วยแววตาขอบคุณ เด็กหุ่ยร้องไห้ และจ้องมองผมเช่นกัน ขณะคลานเข้าไปหา หญิงสาว ผมถามเธอว่า เป็นลูกสาวใช่ไหม เธอไม่พูด แต่ดูเหมือนจะเข้าใจในคำถามของผม เธอพยักหน้า

ผมถามชื่อเธอ เธอยกมือชี้ที่ตัวเธอและโอบกอดลูก มีเสียงอือๆ ออกมาจากลำคอ ฟังไม่ได้ศัพท์

ผมเพิ่งผ่านความยุ่งยากมาเมื่อครู คราวนี้ต้องมาเจอความยุ่งยากอีกชั้นหนึ่ง ซึ่งดูเหมือนว่ามันจะยากกว่าเดิมซะอีก เพราะหญิงสาวนี้ เป็นใบ้ผมว่าอย่างนั้นนะ แต่คนเป็นใบ้ มักจะหูหนวก แต่เธอไม่ใช่ เธอฟังผมรู้เรื่อง ได้ยินในสิ่งที่ผมพูด เธอจะเป็นอะไรที่ข้าง ตอนนี้อย่างไรเธอขึ้นไปข้างบนก่อน เพราะสภาพรอบข้างของเธอ คงดูไม่ไหวแน่ๆ ต้องพาเธอไปรักษา เพราะเธอจะต้องเลี้ยงดูลูกสาว

ผมถามเธอว่า มาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร พวกญาติๆ ไม่มาอยู่ด้วยหรือ หรือว่าตายกันไปหมดแล้ว จะให้ช่วยเหลืออย่างไร ... ผมก็ถามไปงั้นๆ แลละ เพื่อให้เธอรู้ว่า นี่คือข้อมูลเบื้องต้น ที่ผมควรรู้ ซึ่งผมจำเป็นต้องรู้ เพราะผมจะต้องพาเธอไปโรงพยาบาล ซึ่งเมื่อไปถึง ผมจะต้องตอบคำถามเกี่ยวกับประวัติของคนไข้

เด็กหญิงยังกอดแม่แน่น ทั้งๆ ที่แม่ยังเจ็บอยู่ สายตาจ้องมองที่ผมตลอดเวลา แต่เมื่อผมสบตา เด็กน้อยก็หลบสายตาผม เอาหัวซุกอกแม่ เด็กหน่อกี้ ยังไม่รู้ประสาอะไรเลย ต้องมาเจอชะตากรรมก่อนวัยอันควร

ผมให้เด็กเกาะหลังก่อน แล้วผมก็ไต่ขึ้นบันไดไม้ไผ่ไป ปล่อยเด็กไว้ข้างบน แล้วย้อนกลับไปยังล่าง เพื่อนำเธอขึ้นมา ระหว่างที่ผมลงไป ผมเห็นเธอเอามือเกาะอิฐที่ผนังห้องออก แล้วคว้ากระเป๋าทันทีที่เธอซ่อนไว้ แล้วเอาใส่กระเป๋าสีผ้าใบใหญ่อีกใบหนึ่ง มันเก่าคร่ำ แลละ เธอคงเก็บมาจากกองขยะ แต่มันมีประโยชน์สำหรับเธอ ผมบอกเธอว่า เธอคนขึ้นมาก่อน แล้วค่อยย้อนกลับลงมาเอากระเป๋าทันที เธอมองหน้าผมครุ่นหนึ่ง เหมือนจะไม่ไวใจผม ผมส่งสายตาด้วยความจริงใจ ขอให้ไวใจผม เธอพยักหน้าตกลง

ผมเอามือขวาโอบด้านข้างของเธอ ใบหน้าเธอแสดงความเจ็บปวด เสียงร้องอือเบาๆ ออกมาจากลำคอ ผมเลยขยับไปโอบด้านซ้ายของเธอ ค่อยๆ พุงขึ้นบันได กว่าจะถึงข้างบน ก็ทุลักทุเลน่าดู

เวลาเย็นมาก ตะวันเกือบตกกลับทิวเขา ผมคว้ากระเป๋าทันทีที่วางไว้บนพื้น ก่อนที่จะโผล่ลงไปช่วยชีวิตเธอ สะพายที่ด้านหลัง และคว้ากระเป๋าทันทีที่เธอสะพายที่ไหล่ขวา เอามือซ้ายโอบพุงเธอแนบไปกับลำตัว ส่วนลูกของเธอให้เดินตามหลัง

ที่ถนนลาดยางเก่าๆ และทรุดโทรม เต็มไปด้วยหลุมบ่อ มันคงผ่านการใช้งานมา ไม่น้อยกว่า ๒๐ ปี ระหว่างรอรถ ผมนึกทบทวน ชีวิตของผม ว่ามาถึงจุดนี้ได้อย่างไร

[FLASHBACK] เหตุการณ์มันผ่านไปได้สัปดาห์หนึ่งแล้ว หลังจากที่ผมลาออกจาก ทหารพราน ผมก็กลายเป็นคนไร้จุดหมาย แต่ผมเลือกเป็นคนไร้จุดหมาย ดีกว่าเป็นคนมีจุดหมายที่คุก ผมจึงลาออก เพราะถ้าผมยังอยู่ ผมอาจเป็นผู้ร้ายฆ่าคนตายก็ได้ หรือไม่ก็ผมเองนั้นแหละ จะต้องตายกลายเป็นผีเฝ้าป่า ผมขัดแย้งกับผู้บังคับบัญชา เรื่องการค้ากัญชาและฝิ่น ผมรับไม่ได้กับพฤติกรรมเช่นนั้น และเขาก็ควรจะรับผมไม่ได้เช่นกัน เพราะผมก็ไม่ยอมรับส่วนแบ่ง จากเงินผิดกฎหมาย นั่นแหละที่ทำให้ผมต้องลาออกมา ที่จริงน่าจะเรียกว่า หนีซะมากกว่า เพราะผมทิ้งใบลาไว้ โดยไม่รอการอนุมัติ

ผมจำเป็นต้องอำพรางตัว ตั้งแต่แต่งกายเป็นพลเรือน ทำให้ดูเหมือนคนรับจ้างตัดอ้อย ป็นผมก็มีแต่จะเก็บไว้ใช้ในยามฉุกเฉินเท่านั้น ยกเว้นหนี้ ผมลืมไปได้อย่างไร ที่เสี่ยงชีวิตเข้าไปช่วยหญิงสาวไร้ญาติ ผู้นี้ มันเป็นความบ้าแท้ๆ

แรงผลักดันอีกอย่าง ที่ทำให้ผมต้องออกจากป่า คือ ผมมีพี่ชายอยู่คนหนึ่ง แต่นั่นมันเมื่อตอนผมอายุ ๑๐ ขวบ เราแยกกันเพราะสงคราม และไม่เจอกันอีกเลย ผมมีพี่ชายเพียงคนเดียว พ่อแม่ถูกระเบิดตายหมด ผมเองก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่า ผมจะเจอพี่ชายหรือไม่ จะว่าไป มันก็เป็นภารกิจอันหนึ่งของผมเช่นกัน เพียงแต่ว่า มาเจอหญิงสาวผู้นี้เสียก่อน [END]

ระหว่างรอรอด ผมพยายามค้นหา ประวัติความเป็นมาของผู้หญิงที่ผมเพิ่งช่วยชีวิต ให้รอดพ้นจากยักษ์นรกตนนั้น

ลูกสาวของเธอ ชื่อดาว ชื่อนี้ตัวเด็กเป็นคนบอกเอง แม้จะพูดยังไม่ชัด แต่ผมก็เดาเอา แม่ของเธอชื่อ เหมย นั่นผมก็เดาเอาเช่นกัน เด็กน้อยไม่รู้ด้วยซ้ำไปว่า แม่ของเธอเป็นใคร เธอเกิดและเติบโต อยู่ในภูมิดินนั้น มาตลอด แล้วผู้ชายร่างยักษ์นั้น เป็นใคร เด็กสาวหน้า แม่ของเธอโอบกอดลูกไว้ อีกมือเสยผมขึ้น ผมมองเห็นรอยแผลเป็นที่ลึกลับของเธอ ... ผมเพิ่งรู้คำตอบตอนนี่เองว่า เธอไม่ได้เป็นไข้ แต่เธอได้รับบาดเจ็บจากหลอกลวงเสียง ทำให้เธอพูดไม่ได้ ผมถามเธอว่า เขียนหนังสือได้ไหม เธอเล่าหน้า แต่เธอก็ขอคืนสอจากผม ผมยื่นสมุดจดบันทึกของผม แล้วยื่นดินสอใส่มือของเธอ ประโยคแรกที่เธอเขียน ผมรู้สึกเศร้าใจ เธอเป็นคนฝั่งลาว ผมพยายามแกะตัวอักษรลาวทีละตัว ทีละคำ ซึ่งถ้าเป็นภาษาลาวทั่วไป ก็คงพออ่านได้ แต่นี่เธอบอกว่า แค่อ่านออกเขียนได้ ผมจับใจความได้ว่า เธอถูกลักพาตัวมาจากฝั่งลาว ตั้งแต่อายุน้อยเข้าวัดสาว มันเป็นการจับผิดตัว ต่อมาถูกบังคับให้ขายตัว เธอต้อง แต่เธอเก็บลูกไว้ เธอพาลูกหนีออกมาพร้อมกับผู้ชายที่ผมเพิ่งพบหัวเขา แต่เหมือนหนีเสือปะจระเข้ เขากลับบังคับให้เธอขายตัวอีก เพื่อเอาเงินไปแลกซื้อยาเสพติด

พลบค่ำ มีรถปิกอัพคันหนึ่งผ่านมา ผมขอร้องให้ช่วยพาคนป่วยไปโรงพยาบาล เขาทำท่าปฏิเสธ แต่ผมให้เงินเขาไปเป็นค่าจ้าง เขาจึงรับปาก และพาผมกับคนป่วยไปโรงพยาบาลประจำอำเภอ ผมให้เธอเข้ารับการรักษา โดยผมเป็นญาติคนไข้

หมอบอกว่า กระดูกซี่โครงด้านขวาของเธอร้าวเกือบหัก ร่างกายบอบช้ำมาก ต้องอยู่พักในโรงพยาบาล ไม่น้อยกว่าสัปดาห์ มันเป็นเหตุการณ์ตกกะโหลกโดยใจ หรือว่า ทำบุญหวังสวรรค์ กันแน่ ผมเลือกไม่ถูกเหมือนกัน แต่เมื่อผมมองแววดา เริงขอร้องของเธอแล้ว ผมตัดสินใจ ช่วยคนก็ต้องช่วยให้ตลอด ภารกิจตามหาพี่ชาย ก็ไม่ได้รับร้อนอะไรอยู่แล้ว

ผมเลยกลายเป็นพ่อลูกอ่อนไป โดยปริยาย โชคดีที่ผมเป็นทหารป่ามาก่อน การกินอยู่ก็ไม่ต้องเรื่องมากอยู่แล้ว ผมได้รับความเมตตาจาก ยามซึ่งมีเมียเป็นแม่บ้านของโรงพยาบาล ให้พักอาศัยในห้องพักรักษาโรงรถ แน่่อนว่า มันยังดีกว่า ภูมิดินนั้นตั้งเยอะ

ผมใช้เงินที่มีอยู่เกือบหมดเหมือนกัน ไปเป็นค่าอาหาร เลี้ยงดูลูกของเธอและตัวเอง ผมทนไม่ได้ที่เห็นสภาพของเด็กหญิง ที่ต้องอยู่ในสภาพเนื้อตัวมอมแมม ผมไปที่ตลาดนัด ซื้อเสื้อผ้าใหม่ให้ และพาไปให้แม่เธอดู เธอยิ้มดีใจ จนผมรู้สึกปลื้มไปด้วย การช่วยเหลือคนไม่ทำให้สูญเสียเปล่า ผมไม่เคยเห็นรอยยิ้มของเธอมาก่อนเลย วันนี้เป็นวันแรกที่ผมเห็น ที่จริงเธอก็เป็นสาวหน้าตาดี หวานใสซื่อ เธอน่าจะมีความเป็นอยู่ที่ดีกว่านี้ แต่โชคชะตา ไม่เข้าข้าง วิชากรรมชีวิต มันเป็นเรื่องซับซ้อน คาคดาไม่ได้

๑๐ วันผ่านไป หมอให้เหมา ออกจากโรงพยาบาลได้ในเวลาบ่าย ๑๕.๓๐ น. ผมจ่ายส่วนเกินให้โรงพยาบาล ทำให้เงินของผมเหลือไม่กี่ร้อยบาท ผมมาคิดดูว่า ผมทำอะไรลงไปเนี่ย เงินค่ารถ ค่ากิน ค่าอยู่อาศัย ในอนาคต ผมจะอย่างไร จะหาเงินจากที่ไหน คงต้องไปสมัครเป็น รพป. ที่ไหนสักแห่งเพื่อเก็บเงินเหมา สังเกตเห็นความกังวลของผม เธอมองผมแสดงความขอบคุณ และเห็นใจ ผมอ่านความหมายจากดวงตาของเธอ แต่จะอย่างไรได้ เธอจะคิดบ้างหรือว่าไม่ ต่อจากวันนี้ เธอจะอย่างไร กับตัวเธอเองและลูก ผมคงจะรับภาระเลี้ยงดูเธอต่อไปไม่ได้ เพราะผมต้องไป ผมคงต้องทิ้งเธอไว้ที่หน้าโรงพยาบาล ปลดปล่อยชีวิตของเธอ ดำเนินไปตามลำพัง

สายตาของเธอคู่นั้น กลับมามีมันต์สะกดผมอีกแล้ว มันดูจริงจังไม่ให้ผมผละไป ผมยังคงยึดกับสองขาว่า ควรจะหันหลังให้เธอโดยเร็ว มันไม่ใช่หน้าที่ มันไม่ใช่ทาง อย่างกับเรื่องชาวบ้าน เรามีภารกิจที่สำคัญกว่านี้ เราไม่ได้มาเพื่อทำสิ่งนี้ ... ผมท่องมนต์บทนี้อีกครั้ง มันเกือบจะได้ผล ถ้าเธอไม่ยื่นมือ หยิบของสิ่งหนึ่งยื่นใส่มือของผม

มันเป็นถุงผ้าสักหลาดสีดำ ขนาดไม่ใหญ่นัก ผมรับมันไว้ มันมีน้ำหนักเหมือนใส่ก้อนหินไว้ในนั้น ผมเปิดปากถุงออก ... แม่เจ้าโง่! ผมตกตะลึง แม้ผมจะไม่เคยสัมผัสเพชรมาก่อน แต่คิดว่า นี่มันคงไม่ใช่ของปลอมแน่ๆ เพชรขนาดเท่าเม็ดข้าวโพด ผมกะประมาณคร่าวๆ สัก ๒๐ เม็ดเห็นจะได้

ผมหยิบมันขึ้นมาส่องดู กับตะวัน โดยไม่สนใจว่า อาจมีคนแอบดู พอผมนึกขึ้นได้ จึงเก็บมันในถุงผ้าสักหลาด เกรงว่ามันจะประเจิดประเจ้อเกินไป

ผมมาทบทวนดู ข่ายร่างยักษ์นั้น คงไปปล้นเพชรจากที่ไหนสักแห่ง แล้วเธอก็ขโมยจากเขาอีกต่อหนึ่ง แล้วซ่อนมันไว้ นั่นแหละ คือสาเหตุที่ทำให้เธอต้องถูกทำร้าย ผมสบตาเธออีกครั้ง คราวนี้เธอมีความมั่นใจอีกครั้ง เธอยื่นมือมาจับมือผม ให้กำผ้าห่อนั้นไว้ในมือ แล้วพยักหน้า ผมถามเธอว่า เธอไว้ใจผมแค่ไหน เพื่อให้ผมแน่ใจ นอกจากเธอจะสบตาผมแล้ว เธอยังเข้ามาอกอดผมไว้นั่น รวากับจะบอกว่า ผมคือเจ้าชีวิตของเธอ

เธอบอกผม ผ่านข้อความในกระดาษว่า เธออยากกลับบ้านที่ฝั่งลาว ผมถามเธอว่า แล้วจะไปอย่างไร มันต้องผ่านแดน ผ่านกองตรวจคนเข้าเมือง และก็ไม่มีเอกสารสักอย่าง มันเป็นเรื่องยากที่ผมจะทำตามความประสงค์ของเธอ แต่เธอก็ยังยืนยัน ผ่านสายตาคู่นั้น แล้วน้ำใสๆ ก็ไหลออกมา เธอกอดลูกน้อยไว้นั่น ... เอาละๆ ตกลง ผมทำตามที่เธอบอก เธอผลัดมือของผมให้เก็บห่อเพชรนั้นไว้

ก่อนอื่น ผมต้อง เอาเพชรเม็ดหนึ่ง ไปแปลงเป็นเงิน ได้มาราว ห้าหมื่นบาท ผมบอกเธอว่า เราจะต้องมีรถเป็นพาหนะ จะได้สะดวกในการเดินทาง เธอขอให้ผมขายเพชรนั้น แล้วซื้อรถยนต์สักคัน แต่ผมมาคิดว่า ถ้าเป็นจักรยานยนต์จะสะดวกกว่า ผมมองข้ามซื้อรถจากที่เธอคิดไปชั้นหนึ่ง

เหตุผลของผมคือ การใช้รถจักรยานยนต์ จะไม่เป็นที่สังเกตของเจ้าหน้าที่ และคนอื่นๆ เพราะชาวบ้านขายแคน มักซื้อรถจักรยานยนต์กันทั้งนั้น เหตุผลข้อที่สอง การเอารถยนต์ข้ามไปฝั่งลาว จะยุ่งยากกว่ารถจักรยานยนต์ ก็แถมคิดจะไปส่งเธอ ก็ต้องส่งให้ถึงบ้าน

ผมตัดสินใจ ซื้อรถจักรยานยนต์คันหนึ่ง แล้วพาไปตลาด เปลี่ยนเสื้อผ้าใหม่ให้เธอ และผมด้วย เธอบอกว่า ผมมีกลิ่นเหม็น เธอจึงเลือกเสื้อผ้าให้ผมใหม่ และซื้อผ้าพันคอให้ผมผืนหนึ่ง เหมย และลูก แลดูเป็นคนละคน จากนั้น ผมพาเธอ ไปเปิดห้องพักที่โรงแรมแห่งหนึ่ง ห่างจากตัวอำเภอเล็กน้อย ตกค่ำ ผมพาเหมยและลูก ไปกินข้าวข้างนอก ที่ร้านอาหารริมบึง ... วันนี้ ชีวิตของเธอเปลี่ยนไปมาก เธอสดใส เป็นคนละคน ในระหว่างกินอาหาร แววดาของเธอก็มีความหวัง

หลังกินอาหารเสร็จ ผมจ่ายเงินเรียบร้อยแล้ว ผมเดินนำหน้า ไปที่รถ รอระหว่างที่เธอเข้าห้องน้ำ เหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น

เสียงร้องของ ดาว ลูกของเธอ ผมหยุดและหันหลังไป ชายร่างยักษ์นั้น มันกลับมา พร้อมกับเพื่อนอีกคนหนึ่ง ผมคิด ผมน่าจะฆ่ามันให้ตาย เสียตอนนั้น มันจับร่างของเหมย พาขึ้นรถปิกอัพ หายไปกับความมืด โดยไม่สนใจเสียงร้องไห้ ของลูกของเธอ

เร็วเท่าความคิด ผมคว้าแขนของเด็กดาว ขึ้นนั่งเกาะหลังผมไป ผมขับรถไล่ตามรถปิกอัพคันนั้นไป มันมุ่งออกไปนอกเมือง โชคดีที่วันนี้ท้องฟ้าโปร่ง และผมอยู่บนที่สูงกว่า จึงมองเห็นแสงไฟของรถ แลละผมขับไล่ตามไปห่างๆ ไม่ให้คลาดสายตา รถปิกอัพคันเก่า กับรถจักรยานยนต์คันใหม่ ความเร็วพอสูสีกัน แต่สิ่งที่ผมเป็นห่วงคือ เด็กที่อยู่ด้านหลัง ผมยอมเสียเวลา จอดรถเอาผ้าพันคอที่เธอซื้อให้ พันตัวเด็กไว้กับเธอ ผม ก็นั่นแหละ ผมบอกให้เธอหลับตา แล้วขับต่อไปอย่างไม่กังวล เร่งความเร็วขึ้น ผมมองเห็นแสงไฟของรถไกลออกไป และหายไปโน่นป่าละเมาะข้างทาง

ผมเร่งความเร็วรถ เพื่อให้ทันว่ามันหายไปทางไหน เมื่อไปถึงทางแยก ผมสังเกตเห็นรอยรถขับเลี้ยวไปด้านซ้ายมือ ผมเลี้ยวตาม ขับไปเรื่อยๆ จนกระทั่ง เห็นกระท่อมหลังหนึ่ง อยู่ข้างหน้า มีแสงไฟริบหรี่ในนั้น ผมจอดรถไว้ห่างๆ ซ่อนไว้ข้างพุ่มไม้ ลงจากรถ และบอกดาวว่า ให้อยู่ที่รถ อย่าร้อง อย่าส่งเสียง เขาจะเข้าไปช่วยแม่ ถ้าเธอร้อง เขาจะช่วยแม่ไม่ได้ แต่เด็กเกิดกลัวขึ้นมา ผมต้องตัดสินใจ เอาเด็กไปด้วย แม้มันจะอันตราย แต่ก็ไม่มีทางเลือกอื่น คิดๆ ไป ผมนี่กลายเป็นมือปืนพ่อลูกอ่อนไปซะแล้ว ผมจัดการให้เด็กดาว เกาะหลังผมไว้ มัดเธอไว้กับตัวกันหล่น โชคดีที่ผมพกปืนมาด้วย แลละ ผมไม่ไว้ใจเหตุการณ์อยู่แล้ว เพราะในกระเป๋ามีเพชรที่นั่นอยู่ จำเป็นต้องพกปืนไว้ป้องกันตัว และคราวนี้มันมีประโยชน์ขึ้นมาจริงๆ

ผมค่อยๆ ย่องเข้าไป เลี่ยงตะโพนเอะอะ ของคนร่างยักษ์ บ่งบอกความแค้น เขามัดเธอไว้กับเก้าอี้ ตบตีเธอให้บอกความจริง ว่าเขาเพชรไปซ่อนไว้ที่ไหน ก็แน่ละ เธอพูดไม่ได้อยู่แล้ว ชายร่างยักษ์บังคับให้เธอบอก แล้วพาเขาไปเอาเดี๋ยวนี้ ถ้าไม่ไป เขาจะฆ่าให้ตาย

ผมใช้แผนจูโจม แบบทหารพราน ย่องเข้าไปด้านหลังของเพื่อนมันอีกคน ที่เฝ้าประตูอยู่ กำลังยืนจ้องอยู่พอดี ผมใช้เชือกมัดคอมัน จนหมดลมหายใจ โชคดีที่เด็กดาว ไม่ร้องลั่นกะแอะ ไม่เช่นนั้นคงเสียแผนหมด แต่ผมคิดผิด เมื่อเด็กดาว เห็นแม่ที่กำลังถูกตบตี เธอจึงร้องตะโพนออกมา ผมจำเป็นต้องเปลี่ยนแผนใหม่ กระทั่งเห็น ก่อนที่คนร่างยักษ์เข้าถึงตัวผม ผมนั่งลงรีบปลดเด็กดาว ออกจากด้านหลัง จังหวะเดียวกัน มันเข้าซาร์จตัวผมพอดี มันปล่อยหมัดเข้าที่ใบหน้าผม จนเซผะไป ผมเห็นเด็กดาววิ่งเข้าไปหาแม่ ผมจำเป็นต้องกักฟันสู้กับยักษ์อีกครั้ง หลบมัดมันได้บ้าง ไม่ได้บ้าง มันจับผมโยนไปทางโน้นที่ ทางนี้ที่ จนผมเกือบหมดทางสู้ เพราะผมยังหาจังหวะดีๆ ไม่ได้ ขณะที่มันย่อใจ ชักผมไปหลายหมัด จนผมนอนคว่ำหน้า ไปกองกับพื้น มันเดินตรงเข้ามาหาผม นี่เป็นจังหวะของผม ก่อนจะหมดแรง ผมคว้าค้ำเหลี่ยม ปลายข้างหนึ่งหักเป็นเสี้ยน ซ่อนไว้ในอก พอมันเข้ามาใกล้ ผมหงายท้อง เสียบมันเข้าที่บริเวณหน้าท้อง แต่ดูเหมือนมันไม่เป็นไร กลายเป็นว่า ผมไปกระตุ้นต่อมบ้าของมันเข้าบังเอิญ มันจับผมทุบไปอีกทาง ปีนกระเด็นไปอีกทาง ไม่รู้ว่ามันกระเด็นไปทางไหน ผมไม่มีปืน เท่ากับว่าผมไร้เขี้ยวเล็บไปทันที

ตอนนี้ ผมหมดแรงสู้กับมันจริงๆ เพราะโดนทุบ โดนย่ำจนหมดไปทั้งตัว ผมมาคิดอีกที นี่ยังคืนะที่กำจัดพวกมันไปได้เสียก่อนคนหนึ่ง ไม่อย่างนั้น สถานการณ์จะเลวร้ายกว่านี้มาก ผมคิดว่า ผมคงจะช่วยแม่ลูกคู่นี้ไว้ไม่ได้เสียแล้ว ถ้าพึ่งตัวเองก็แทบจะเอาตัวไม่รอด

ตามผมว่า รู้สึกมีน้ำยี้ตๆ ไหลเข้าที่เข้าตา หัวสมองมันไปหมด ปวดหนึบที่ขมอ คนร่างยักษ์คว้าค้ำเหลี่ยมที่เพิ่งดึงถอดออกจากเอว มันเสียบเฉียดกะเพาะทะลุไปข้างหลัง ยังมีเลือดไหลซึมติดที่ปลายแหลมของค้ำเหลี่ยม มันเดินมาที่ตัวผม ผมเห็นมันเงื้อมค้ำไม้ปลายแหลมนั้น แต่ก่อนที่มันจะทุบไม้ปลายแหลมนั้น มาที่ตัวผม

ปัง! ปัง!

เสียงปืนสองนัด ดังมาจากด้านหลังของมัน หยุดมันไว้ ก่อนที่มันจะล้มทับผม ผมรีบเหียวตัวหลบยักษ์ร้าย ก็สิ้นฤทธิ์

องค์ 3

ผมเห็น ในมือของเหมย ถือปิ่นของผมอยู่ ผมรู้สึกโล่งอก ที่เหตุการณ์เฉียดตายครั้งนี้ มันจบลงตามสูตร ผู้ร้ายตาย พระเอกชนะ

เหมย ประคองผม ออกไปนอกกระท่อม นั่งพักพอมีแรง ผมกับเหมย ช่วยกันเข็นรถจักรยานยนต์ขึ้นรถปิกอัพ แล้วขับออกไปจากที่นั่น มันสมควรแล้ว ที่ผมจะยึดรถของคนร้าย ใช้เป็นพาหนะ มันทำให้การเดินทางของผมเร็วขึ้น

สองวันต่อมา ผมเอาเพชรส่วนหนึ่งไปแปลงเป็นเงิน เพื่อใช้จ่ายในการเดินทาง และส่วนหนึ่งใช้เป็นช่องทางในยามฉุกเฉิน ก่อนถึงชายแดน ผมขับรถปิกอัพ ไปฝากที่ปั๊มน้ำมันแห่งหนึ่ง และจ่ายค่าฝากอย่างงามให้แก่เจ้าของปั๊ม และไม่ลืมจ่ายพิเศษให้แก่เด็กปั๊มคนหนึ่ง ให้ดูแลรถให้ดี ก่อนผมจะกลับ

ผมพาเหมย และลูกไปเที่ยวชายแดน ด้วยรถจักรยานยนต์ เมื่อไปถึงชายแดน ผมมีแค่เอกสารของผม แต่สำหรับเหมย ไม่มีเอกสารใดๆ เลย ผมอาศัยแท็กซี่ที่เคยทำงานร่วมกับผู้บังคับบัญชา ขอเช่าพบหัวหน้าด่าน ผมจ่ายค่าผ่านทางเป็นเพชร แทนเงิน นั่นเป็นวิธีที่ดี สำหรับเจ้าหน้าที่ เพราะการรับเงินมันเสี่ยงกว่าเพชร เขาเลือกเพชร และปล่อยให้ผม พาเหมยและลูกผ่านเข้าเขตแดน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว พร้อมกับรถจักรยานยนต์

ผมขับไปตามถนนชนเมือง ของหลวงพระบาง ตามที่เธอบอก ไปถึงบ้านหลังหนึ่ง ที่จริงน่าจะเรียกว่า คฤหาสน์มากกว่า ผมอดสงสัยไม่ได้ว่า ทำไมเธอจึงพาผมมาที่นี่ ลักครู่ มีคนมาเปิดประตู คุยกันสองสามคำ เธอยืนเหรียญพร้อมสร้อยคอเส้นหนึ่ง ให้กับคนเปิดประตู ผมเพิ่งรู้ตอนนั้นเองว่า เธอมีของสิ่งนี้ติดตัว คนเปิดประตูเปิดประตูไว้ก่อน แล้วนำเหรียญพร้อมสร้อยคอ เข้าไปตามคนในบ้าน

เพียงครู่เดียว มีชายหญิงวัยเกษียณคู่หนึ่ง เดินออกมาจากบ้าน ตรงมาที่เหมย พินิจพิเคราะห์เพียงครู่เดียว พวกเขาคิดใจ เข้าสวมกอดเหมย เหมยร้องไห้ สวมกอดชายหญิงแน่น ผมไม่เข้าใจ ในสิ่งที่เกิดขึ้น

ผมถูกเชิญให้เข้าไปในบ้านหลังใหญ่ และความจริงที่ปรากฏ หญิงเจ้าของบ้าน บอกกับผมด้วยภาษาของเขาว่า ขอบคุณผมมากๆ ที่พาหลานสาว กลับคืนบ้าน พวกเขาคิดว่า ชาตินี้คงจะได้เจอกันอีกแล้ว

ผมคิดว่ามันนิยายชัดๆ เจ้าหญิงถูกลักพาตัว และมีชายนิรนามบุกเข้าไปช่วย ส่งเจ้าหญิงคืนราชวัง ในนิยายเรื่องนี้ ก็มีผมเป็นตัวละครอยู่ในนั้นชะด้วย และผมขอเลือกเป็นชายนิรนาม มากกว่าจะเป็นเจ้าชาย เพราะผมก็มีภารกิจของผมอยู่เช่นกัน

ก่อนลาจากไป เหมยเข้ามาขอบคุณผมแน่นอีกครั้ง ผมรู้สึก มันเป็นช่วงหนึ่งของชีวิต เหตุการณ์ร้าย มันผ่านไปแล้ว และมันจะไม่หวนกลับคืนมาอีก ผู้ร้ายตายกันไปหมดแล้ว แวดตาคู่นั้น และอีกคู่หนึ่ง ที่ผมไม่มีวันลืม ดาว เด็กน้อย ผู้บริสุทธิ์ เธอสวมกอดผม ผมรู้สึกอบอุ่นบอกไม่ถูก

ก่อนจากไป ผมคืนถุงผ้าสักหลาดสีดำให้เธอ แต่เธอปฏิเสธ พร้อมกับเขียนข้อความ ส่งให้ผมผมอ่านดู ผมอดยิ้มไม่ได้ แล้วเก็บมันไว้ในกระเป๋าเสื้ออย่างดี ผมขับรถไปตามถนนเส้นเดิม ข้ามมาฝั่งไทย กลับไปรับรถปิกอัพที่ปั๊ม ผมเปิดดูเพชรออกดู มันยังเหลือเพชรในนั้นอีกราว สิบเม็ด และหยิบกระดาศในกระเป๋าเสื้อ อ่านข้อความอีกครั้ง

ฮักเจ้าทุกชาติไป

จบ.